

Iancu Laura

Párhuzamok

Miközben átosont a
hajnali gyors
a Hidegségen,
bajjal rakott tarisznyámból
elővettem
a képedet.
Arcod könnyű derűjét
a vonatablak
visszatükrözte –
szebbnek láttalak
mint Isten eltervezte.
Vendég vagyok itt én is,
akár a két fenyves erdő között
a köd.
Fölmarkol az este,
a szívemet hallgatja
miközben elnézem, amint
a zavaros Maros
társát siratja.

Gerle

Tízesevel számolom a napokat –
Gyertyaszentelőig hamar eljutok.
Akkor még gyalog jártál –
kísért bár, de nem zaklatott
a rabszolga árnyék,
hóban és sivatagban,
és amikor elfogytak az utak
elfáradtál te is,
a távolságot felverte az erdő,
egy kiszáradt fűzről énekeltem
oda nem illő szavakkal,
és hozzád hasonlónak mostam arcom
vasárnapi lábnymaiddal.

*Sajgó Szabolcs***címe nincs**

élő víz folyama fakad
szíved mélyén
néha csak úgy
mikor tömegben
vagy szálegyedül
caplatsz a porban
vagy mikor rigófütty
járja a hajnali belváros
kihalt útjait

a folyam egyre árad
partján az élet ünnepe
benned a szomjas állatok
mint puha öltre ráhajolnak
belé merülnek áhítattal
és álmodnak
mint anyjuk hasában egykoron

te meg csak állsz
izzanak zsigereid
a tekintet eleven tüze
lobbant lángra
magad sem érted
de már látod mindenben
azt Aki van

neszezés

zenél a nap
a huszonnégy órás
fénylik minden
és zenél
benned körülötted

romolhatatlan ősharmónia
izzik át téren időn

a sötét álmok szétrepednek
szét a verejtékkal összetakolt
véres szűk világ

a részek a fényben megfürödnek
s az izzás régi-új rendjébe
maguktól hullanak

a szüntelen mozgásban
egy-egy villanásra
magára ismer aki van

fölsejlik a kert
a fák árnyékában
Éva nyújtózik
Ádám még horkol egyet
Káin a mezőn
Ábellel kergetőzik

s aki értené a szót
hogyan mezítelen
nem akad arra egy sem

idehallik
ahogy a Teremtő
szüntelen neszez

egyedül tiéd

elvéreztél a kereszten
tettük ezt veled mi
a tieid

varratlan köntösöd
koncként megszagattuk
– hogy egy maradjon
sorsot vetni rá sem voltunk képesek
nem tellett tőlünk annyi sem
mint a katonáktól egykoron

az egymás közti út porát
magunkról mind leráztuk itt is ott is
sátántól való rajtunk nem maradt

látva mindezt hogy lehetünk
szemed fénye továbbra is
– áruld el titkod
képmásaid vagyunk

segíts leróni a közös tartozást
ötszáz év után a gyászunkát végre
együtt elvégezni segíts
nem mentetve
magunkat s a szörnyű bűnt –
azt hogy saját igazunk
a tiédnél fontosabb lehetett
hogy magunkért haltunk inkább
mint teérted
s egymást kergettük halálba
bűneink helyett

segíts tenni mindenestül
ami tőled jön s csak azt
igaz bánatunknak tanúja ez lehet

tisztulva együtt így ünnepeljünk
– haldokolván Atyádtól ezt a kegyelmet
számunkra még kiesdetted

ünnepeljünk együtt az ősi örömhírt
ötszáz éve ezt tisztábban fölmutattad
válaszul utálatos bűneinkre –
ünnepeljünk együtt

a dicsőség tiéd egyedül

feltámadások

Bellovics Gábornak és Petrovics Lászlónak

belépett
kétlábú ikon
titkokra ablak

szó mozdulat tekintet
és minden hallgatás
szabadba szólít
némíthatatlanul

ajtó nem nyílt
a nem látható
a tetten nem érhető
mégis belépett

vagy egyszerűen
csak látható lett
s feltárultak vele mindenek
miként te is Őbenne

most pedig
már örökre
tebened Ő tapintható

Baka Györgyi

Mélyülő csönd

(a grábóci templomban)

az ortodox templom keresztje
kivillan a lombok mögül
harangja hangjától mélyül a csönd
bent árad az ősi szent dallam
esengő imáktól sűrűsödik a levegő

miként a folytonos szélzúgás
bolyong belső erdőmben az ének
egybeolvasztja a töredéket
megérint, suttog, sejtet: látni fogom
egyszer egységben mindazt,
ami most még különváltan lobog

szép arcod látvány, arányok
egyensúlya, csillanó káprázat –
ha belülről nézed ugyanezt
megnyílik az arc, mint eső mosta árok,
úsztat virágszirmot, rothadó ágat,
mégis felragyogtatja a választ
ki sem mondott kérdésedre:
igazán élsz-e?

Ő, ha újra eljön, szótlánul
a szemedbe néz és te lelkedet
látod, minden mi külső összeomlik
s amit elrejtettél világra tárul

a grádicsok fölizzó élein a léptek
nem ellazultak és nem feszültek
a lépéseket mintha nem te tennéd
lebegsz a könnyűséggel
a tünde égi késsel összekötnek
galambfehér mozdulataid

képtelen örömét visszatartani
merő szárnyzuhogás a csönd
papok szemén keresztül
szent hely irgalma ringat
így röptet itt mindannyiunkat
egységben a kimondhatatlan

Serfőző Simon

Többé ne ijesztgessen Azt látják

Éjszaka zúgott.
Kéménylyukak bújtak be a házakba,
furakodtak a vályogfalban.
Hajtotta hullámaint a víz.
Szél lobogott,
felsodorva egy fára,
gazdátlan esernyőt forgatott a gáton,
ami aztán, mint valami fekete lélek,
csüngött a legfelső ágon.

Három kazal eltűnt,
s egy asszony is
a fergeteg időben,
repedő vaksötétben.
A nyitva maradt kapu
magától nyílt-csukódott,
napokig nyikorgott,
mintha jajgatott volna.
Egy lépés nem sok,
annyi se mert belépni rajta.

Hogyisne!
Aki bemerészkedne,
elkapja a kútgém,
s belerántsa a mélybe?

Az esernyőnek kellett
leesnie a fáról,
hogymint fekete varjú,
károgva elszálljon.
Az ablak újra bazsalyogjon,
szaladjon a por,
mint az egér.
Megkerüljön, aki eltűnt.
Ne ijesztgessen többé
senkit a kútgém.

Kakas kukorékol.
Csakis az öreg tyúkpásztor lehet.
Más ilyentájt, éjféلكor
kakas képében
fel nem szállna a kerítésre.

Ám hajnalban az ajtóból
többen is látják:
ballag a rongyos ólak megett.
S mintha a felesége lenne,
halad mellette a gacsos gereblye.

Mennek felgyűjteni petrencékbe
a partoldalt, a fél mezőt.
Pedig dehogy mennek ők!
Hisz mások azt észlelik:
otthon neszeznek a ház előtt.

De azt is csak képzelik!
A gereblye tejfogait rég elhullajtva,
kint szundít az árokban.
Borszagtól bűzlő gazdája meg
hajnal óta mellette horkol.
Feje alja vakondtúrás,
takarónak fa árnyékol.

Hiába kutatják

Attól lehet félni,
kicsap a Zagyva,
át a gáton
beloccsan az udvarokba,
bemegy az ólba,
nagyházba,
s onnan az asztallal jön ki,
az ágygal.

Hogyne már!
Mostanában csak azt hallani:
a víziborjú éjszakánként
a falu alatt úszkál.
A nádasban csapkodja a vizet.
Mozog tőle végig a part,
mintha sátán kúszna
a föld alatt.

Agyon kellene csapni!
Ám hiába kutatják az ásók,
keresik nappal is,
behúzódik a padlatokba.
Olyankor nem fröcsköl át a gáttetőn,
a buborékokat eregeti.

Majd az egyik kapa lemegy érte!
De épp csak ledugja fejét,
el is merül a vízben.
Azóta se látták kapálni!

A hullámok mernek csak fürödni.
Azok lubickolnak,
ahogy én szoktam volt
régén a kerítés tövénél,
otthon a porban.

Hiába kapálja

Szeret rémeket látni,
mondják rá.
De majd megtudnák,
ha éjfélkor a kangyiajtóból
tüzes korom morogna rájuk,
s torkukba,
mint az övébe, sütőlapát
nyomkodná nyelét,
éjszakára hiába teszi ki mindig
jó hátra, a kerítés mellé.

Az embere közben
mind a két fülére alszik.
S képes felkölteni,
mert máskor meg arra riad,
a padlásan mozog valaki.

Az mozog ott!
Az esze – nem valaki.
Csak szeretné ráfogni.

Más az ő baja.
De azt nem mondja.
Halott öregapját, mint a kutyát,
kapartatta el.
Sokan meg is esküdtek rá,
a föld alól szégyenében
őt hallották akkor vonítani
egész álló éjjel.

Pedig házat hagyott rá,
földet, fel is szántva.
Ami azóta se terem hasznot,
csak a gazt.
Hiába kapálja.

Akkoriban

Csak este,
sötétedés után
ne kellett volna
fölmennem a padlásra,
vagy ki, túl a kapun.
Féltem, hátha ott lapulnak a mókárok,
akik ki tudja mik, kik lehettek,
s akikkel egy vénasszony ijesztgetett.
Akkoriban a kutya
elbújt éjszakára,
ugatni se mert.

S anyámnak mindig
ilyentájt jutott eszébe,
amikor már szurok sötét volt,
a konyhára mi kellene.
Az emberevők meg,
mert mások meg azokról suttogtak,
az olyan gyerkőcök után, mint én,
napszállta után kutatták a határt,
meg felmászva a házfalon,
fürkésztek a padlásokon.

Jó helyen!
A rossz ládák, kacatok közt
úgy bújtak el, ahogy akartak.
S akit kifigyeltek,
azt már el is kapták,
jaj volt neki!

A füstöt láttam néha
fölszállni a katlanok alól,
arrafelé főzhettek délelőttönként.
Hamuját mintha meg is
leltem volna a tarlók,
ugarföldek szélén.
De másnap már
nyomát se találtam,
hűlt helyét
fújta a szél.

Kossuth katonái

Éjféltajt már itt-ott vakoskodik csak
egy-egy lámpa,
s baglyok kiabálják huhogásukat,
más mindenki alszik.

Már akik!
Mert a rékasi háborúban elesettek,
akik a Sinke-halom alatt nyugszanak,
éjszaka felkerekednek,
s elindulnak a faluba.

Körülöttük nagy fényesség.
S az útszéli keresztnél vezérükért:
Kossuthért imádkoznak.

S ekkor megszólal a harang is,
amit nem hallott még senki.

Kivéve az öreg sekrestyést,
aki látta is, hogy a katonák,
a kövesút mellett térdepeltek.

S ha ő látta, az úgy is van,
hisz szent ember az.
Lefekvés előtt
tízszer a elmondja a Miatyánkot,
anélkül le se tudna menni a Nap.

Anga Mária

Tenyerükben a Napot tartották

Boschanszky Anna emlékére

Hol vannak a kedves régiek,
akikről azt hittem, a tenyerükben
hozzák a Napot és végig gurítják
a szobám ablakán,
amikor megérkeznek hozzám.

Amikor megyek a felüljárókon,
kinyílik nekem az ég, ablakán benézek,
keresem a kedves régieket,
csak az én arcom fehéredik, sápad,
egyszer majd utolérem őket.

Hol vannak a hétpecsétes titkaimat őrzők
akikkel a felemás határokat is bejártam.
Csak az én arcom fehéredik, sápad,
amikor rájuk gondolok.

Tenyerükben Napot tartanak akkor is,
és végiggurítják az örök sötétségen.

Valahonnan a távolból integetnek felém,
mindegyikük tekintetét magamon tartom,
már elmaradtam tőlük, nem érem utol
a halálba menetelő, lassú léptű léptüket.

Ketten leszünk

A hegyek és a völgyek itt maradnak.
A vízözön nem viheti el őket.
Ketten leszünk akkor. Ketten.
Voltál Te valaha is magányos?

Ilyen hát a pillanat

Ilyen hát a pillanat, az örökké remélt?
Utánam fordul lánykorom büszkesége.
Megszelidülve magyarázkodom.
Nem is velem történt. Csak ez volt az életem.

Fecske Csaba

Egy fotóra

összefont karokkal áll egy fiatal
nő az almafa alatt leendő anyám
a képet apám készítette akkor még
nem volt az csak egy szerelmes legény
én még csak úgy vagyok jelen
láthatatlanul mint a rigófüty a fa
amelynek anyám támaszkodik élhet még
(hiszen a fák sokáig élnek) valahol abban a kertben
de hol az a kert hol

Mire rájössz

ez nem az ugye nem
ez még nem az igazi ennek
még szinte semmi tétje
ebbe még nem kell belehalni
ezt még csak próbálgatod
kerülgeted mint macska a
forró kását
önámítás ez –
szembesülsz végül az igazsággal
ez mégsem az aminek látszott
nem próba maga az előadás
és rájössz majd – későn –
hogy félreélted az életed

Más világ

nem kíváncsoztam e világra
idecsöppentem hát megszerettem
éltem féltem sírtam és nevettem
nem készültem én a másvilágra

minden világok legjobbika ez
egyetlen másról nincs tudomásom
minden perccel a síromat ásom
szűk kamra a lét hol halál neszez

bár nem kíváncsoztam e világra
jó volt itt csoda hogy megszerettem
mondják jó vagyok néhány szerepben
méltó vagyok hát a másvilágra

te vagy a szó

amit kimondasz
a gondolat eleven érző teste
vadászoknak rabsicoknak
kiszolgáltatott vad a nyelv
titokzatos sűrű erdejében
barlang-gyomrú éjszakán
egyszer csak felzúg az erdő
amint a kihűlt nyom fölött elszágul
a szál a semmi komor üzenetével

Ennyi lett

eltelt ennyi meg ennyi év
egyik se volt kikötni rév
bár a korrupt kalmár halál
kiszemeltjei közt talál
mégse köss vele üzletet
remélted még visszajöhöt
ami már volt, de sose jött
múltadhoz alig volt közöd
búzlík ez a mai kocsmá
rád rakódott a kor mocska
le mosni többé nem lehet
nem telt többre csak ennyi lett

A madarász

(olaj, vászon, 2016)

Csontos Márta

Két kitörés között

Éjszaka a víz
sötét selyem,
s a selyem
fekete víz, –
éjszaka a Hold
a Nap árnyéka;
ezüstbe mártva, –
éjszaka jó az
egyedüllét.
Éjszaka én is
csavargok
az álom-szigetek
közkormányzójának
engedélyével, de
tudom, a két kitörés
között mindig van
egy ébrenlét, mindig
kiolvadok a csillagokból,
s várom mikor leszek
újra, két dal között
a szárnyalás
narkotikumába zárva.

Az éjszaka sötét kolonc,
s a kolonc végén a léttel
összevont végzet.
Éjszaka nincs háttér,
határok nélkül tologatod
magad a zárójelek mögött.
Kőbe zárt madár maradsz
a Nagy Parancsnok
börtönében s érzed,
valami jóvátehetetlen
történet; valaki kilopta
a visszanyert Paradicsomból
a mennybéli kéket.

Látószögek

A háttérben, a túlvilági képen
csak apró foltok a madarak.
Isten járőröz a sugárúton,
én az alsó sarokban heverek,
manipulálok a távirányítóval,
a játéktéren folytonos a kapcsolat.

A bal felső sarokban a sziklán
egyensúlyoz egy égi szekér,
a tájkép szerkesztett térelem,
lábam lelóg pont középre,
s ahogy csúszkál a pontokon,
a valóság a látomással összeér.

Visszaindulok az origóba,
kezemben selyembe csomagolt fejsze,
nem tudom, mi van a szemközi
oldalon, nem tudom, két pont
között hol a legrövidebb út,
nem bízhatom magam a véletlenre.

Vállamon ősi városok tornyai,
alulnézetben korán jött sötétség,
felülnézetben sejtjeimbe épül
az Éden lugasok részegsége.

Egy próbababa monológja

Az élet árnyékából kiáltom,
keresek egy árnyékos helyet,
ahol téglákat rakok balladából,
s örömdáival töltöm ki a réseket.

A soha íze olyan soha már,
az Ige is lerúgta magáról a ragot,
törvényen kívüli mégsem lehetek,
intézek magamnak jogorvoslatot.

Az első követ nem én dobom el,
de nincs nálam kenyér, nincs éték,
gödröm magam alatt ásom,
de mindig csak a peremre lépek.

Hátamra veszem a fájdalmat, hisz
öreg, nem tud lépést tartani velem,
a palota egyetlen trónjáról mégis
kiszorulok, – átadom neki a helyem.

A holt voltban én vagyok a mese,
szembenben a Nagy Illuminátor fénye,
kezemben mégsem lobban gyertyaláng,
csak viaszom csepeg az Úr perselyébe.

Blake nárciszait cserépbe ültettem,
szédülten nyúlnak a megerjedt Napba,
ujjaimra sárga virágpör tapad, így
viszek színt saját készítésű ikonomra.

Már minden pozíciót kisorsoltak,
s nagyon kevés, ami engem illet,
tengerfenékből léptem tűzkerékre,
döntésre vár bennem a helyzet.

Három kívánság

(olaj, vászon 2016)

Erdei-Szabó István

Menthetetlenül

Nagy Lászlóra is gondolva

Majd hajlott hátú
öregember leszek,
aki cipeli az Időt
s igéket elébed.
Szavakat halászok
a Tisza, a Körösök
s a Sárrét mentén,
ahogy jó Igrichez illik,
s jut neked is bőven ígézet.
De már nem látsz meg,
amint a megsarcolt álmok
ablakán fáradtan kinézek –
eltűnsz, eltűnök, akár érettségi
után a fekete tábláról
egy gyönyörű Nagy László – idézet.

Május VI.

Május. Fűvek zöld árja önti el
a kertet, utakat, s minden ösvényt;
beton és kő alól is előbújva isszák
a harmatcseppet és a hajnali fényt.
Akácok, nyárok, gesztenyék, hársak
fogyva bár – rendíthetetlen őriznek minket.
A föld ziháló tüdeje ők,
amint vigyázzák, óvják
ki-kihagyó lélegzetünket.

Apám körtefája

Apám, édesapám – bár sohase
hívtalak így az evilági létben –
nekem csak apu voltál;
tudod, amikor az Anyaföld
erős kötéséből kivágtad azt a
derék körtefát az ásott kút mellől,
amelyik mindig késő ősze
érlelte meg aransárga gyümölcsét
hosszú éveken át -,
akkor én elszegődtem a
csavargás istenéhez kisinasnak,
s lettem rögvész az
Idő cselédje is;
tudod, azután évek múlva is
égett bennem az emlék szégyene,
hogy nem mentem oda hozzád
kikapni kezedből a csákányt,
amivel elvágtad az öreg fa
szívós, szikkadt gyökereit –
olyan erős kötődése
volt annak a fának,
mint Neked a Szent Anyaföldhöz...
Néha álmomban még látom azt a fát,
Te alatta ülsz, míg az Idő
malmában Neked járnak a kövek,
néha elbóbiskolsz,
olyankor mindenki
lábujjhegyen jár
a portán.

Sebestény-Jáger Orsolya

Hazamegyek

(Édesanyámnak)

Körém fonódik az őszi táj,
a távolba vesző, álmos, kék hegyek.
Felhők leomló köd-haja
úszik az égen. Hazamegyek.

Még mindig így mondom: haza
– bár elsuhanat felnőtt életem
már belém oltotta a Pilist,
s föloldhatatlan ez a szerelem.

Ám tükröt tart elénk minden út,
hogy láthassa benne önmagát,
ki a végletek peremére ér,
és visszanez a megértetten át:

a gyermekkor tornya örök,
s bár távoli titkok nyelvét tanultam,
mint folyón a híd Hozzád hajol
ezer arcával a múltam.

Pilinszky

Pilinszkyt nem lapozhatom öblös fotelban,
mint Krúdyt vagy Kosztolányit.
Verseit kemény széken, kőpadlón olvasom,
vagy gyertyafényben kint, a diófák alatti padon.

Múltja lövészárkot rejtő, sötét évtized,
hol még csodaként kortyolták a tűnődő vizet,
és szükségzavú kincs volt gyomornak a kenyér.

Szava a szívig ér, akár a gyökér,
s míg lassan, időtlen morzsolom,
él tovább, mint szőlőinda lugas rácsokon

Reményik sorai

(Fiámnak)

Éveim alig ötöde az övé.
Nem akarom soha elfejteni:
amint ágyán kucorog, felhúzott térdekkel,
nyitott könyv kezében – Reményik sorai.

Majd lassan, komolyan felolvassa nekem,
olykor megakad, ízleli a csodát,
nyolc éves sincsen, de ő a bölcsebb.
Szíve befogadja, amit ott írva lát.

Lopva figyelem szemein a fényt,
mint aki csendes titkokat ért meg,
s bárcsak elvihetném túl az időn
gyermeki arcát, mely meglátta a szépet.

Bennem él az is...

...és bennem él az is, miként
Nagyapám akkurátus mozdulattal
kristálytisztára törölte a tányért.

Soha egy csepp nem ment kárba,
soha egy morzsa nem hullott földre,
ha mégis lehullott, ő fölemelte.

Öreg kutyájának adta, ami megmaradt,
ki lompos örömmel nyalta meg kezét.
Igen, így volt szép, mert nagyapám tudta:

kincs minden korty, kincs minden falat,
s ezért úgy vitte tovább a néma tudást
mint ér a bölcsen csordogáló vért.

A tékozló fiú

(Lk 15,11-32)

Már egyszerű minden,
mint csendes harangdal,
mert tudom: nem gondolsz
rám immár haraggal.

Felém jöve kérded:
Gyermekem mit ennél?
Nincsen szebb szó
a kegyelemnél.

A jó Pásztor

(Jn 10)

Távolba néző szemekkel, látja a nyáját.
Vélnéd: soha nem fárad. Övé a táj,
mikor fűszálak élén nyújtózik a reggel.

Botja erő. A mindegyre táguló végtelenbe ér.
Magához húzza vele a törékeny, kicsi lábat,
és csöndben csitítja: no ne félj.

Utána indul, távlatot szel át lépte határtalan hossza.
S bárány ha sír, a sziklák rejtett, zord zugában,
még aligha érti: Ő már hazahozta.

A bárány

(Lk 15,1-7)

Szürkére mosta fényeit az ég,
mély kutat ásott magának a bánat.
A bárány úgy hitte: menthetetlen
és nem hitte már, hogy hazatalálhat.

A tövis, mely talpát ízekre szedte,
mélyebbre hatolt, mint bőrében a fagy.
Félénk cserjék súrolták az arcát,
szinte csak lehelték: tudod-e ki vagy?
Merre tévedtél? Meddig jutottál?

S a bárány súgta: minden hiába...
de felemelték akkor, hogy lehunyva szemét
ráhajthassa fejét az égig érő vállra,
hol már sírhat is, mint régen, kisbárány korában,
ha apja nem verte, csak nézte hosszan, hosszan,
s a bárány szívében tudta azt, hogy rossz volt,
de tudta azt is: ez apjának fájt jobban.

Így léptek együtt, mint óriás s a gyermek,
s a magasból a sziklák, mint számkivetett termek
eltörpültek mind az Isten szavától,
s a bárány tudta már: hazavisz a Pásztor.

Bozók Ferenc

Talán szeptember végén

Még tart a tudat, meg a tárgyi világ fog,
rossz jelszavak, únt kacatok, buta eszmék.
De látod amottan a túli világot?
Még itt vagyok, ámde te rám se figyelsz rég.

Őszi szecesszió

Nagy ékszerész az Ősz: felékesíti fánk.
Aranylevél, rubinlevél pörög le ránk.
A napsugár, miként a méz: csurog, behint.
Megédesíti töppedő gyümölcsseink.
Patak csorog, avar csörög, miként a lánc.
Halálba húz e lágykarú hetéra-tánc.

Sötét erdőbe jutottam

És mondd, te Dante, hogy számoljak én el
az emberélet útjának felével?
Kevés a tartalom, hiány a bőség,
s a test, az agy, s a szív „teszkós” minőség.
Én negyven éven át Istent kerestem,
de lelkemen nem áll túl jól a testem.

Őszi kérdés

Mit érdemel, ki eltűnődve
felelte benn magát a Nyárban,
pirult avar között botorkál
fogat vacogtató magányban?

Holtág – nocturne

Nincs itt sok víz.
Puha kacska-kocsonya
ez a holtág.

Régen volt víz,
de ma pacsa, pocsolya:
lecsapolták.

Tó holtága,
béka lakja, milliom,
brekerésznek.

Szív formája
van a vizililiom
levelének.

Finta Éva

Porhó

(Enikőnek)

Itt fúj a szél, és biztos Pesten is,
nyakunkba szűrös porhavat repít,
s míg én magammal vívom versemet,
ti már talán a Dunapart körül
keringtek, vagy már ki is szálltatok
az autóból, és János hamvait
talán a felnőtt férfiak viszik.

Virágot vettél? Rózsát, biztosan.
Vöröset, ahogy rég szokásban van
vagy volt – itt már eltűnik az idő.
A szél zizeg, kimarja könnyetek,
álltok, talán egy hídon, tétován,
és én egy távoli szoba ölén
Mendelssohn hegedűjét hallgatom.
Ezt küldöm Martinák Jancsi után,
ki ellejt porfelhőként a Dunán,
elcsukló hangotok és térdetek
inaiba fogódzva, meglehet.

Ó, Isten áldjon! És a hegedű
szálljon veled, vibráljon át a téren
az időtlenbe, a megérkezésbe,
hol fájdalomtalanná lett a lét!
S a tél a tiszta hószínekkel hűti
tűzben elhamvadt tested kis virágát.
Aprócska tested - végtelen sebekkel.
Isten veled, János! A szél visz el,
meghinti fájdalommal a Dunát,
szétperget, mint egy hosszú játékfilmet,
kockákra bontva, életképeidre,
a szürke porszemeknek milliárdját.

Van megnyugvás, és sokan hisznek benne.
Én nem tudom. Mindig feltámadás van.
Az elmúltból kinő egy újabb eszme.
Az anyagból a végtelen törekvés.
És szelíd-kéken néznek a szemembe.
A kék Dunán a szürke ég pihen,
és nem mozdul a víz, a védtelen.

ÉGBOLT*(Bíró Józsefnek)*

MIKOR SZABAD LÉLEKKEL
ZIZEGŐ PAPÍRSZELETEKEN UTAZOM
VARÁZSSZÖNYEGEM
NEM BÍBELŐDIK K/UTAKKAL ÁLLOMÁSOKKAL

MINDEN SZERKESZTŐSÉGBE BE KELLENE KOPOGNI
MINT HAJDANÁN PÁLYÁM ELEJÉN
AKKOR SE TETTEM
MOST ÉGI SZÖNYEGEN SZÁMOLOM ÁLLOMÁSHELYEIM

CSILLAGKÉPEK
HOVÁ SZAVAKKAL UTAZOM
PORCELÁNKÉK ÁTTETSZŐ ÉGBOLTON
FÉNYKOMBINÁCIÓK
KÓDJUKAT FELTÖRI VERSEM

NE SIESSÜK EL A SZAVAKAT
OTT SORAKOZNAK A KAPCSOLÓGOMB MELLETT
CSAK A LEGALKALMASABBRA KATTINTSUNK
ÉS KIGYÚLNAK
MINT LEONARDO GÖRÖGTÜZE
A SFORZÁK PAZARLÓ ÜNNEPSÉGEIN

Antal Attila

Lovaglás délnek

Még opálos levegőt karcoltak
az ébredező madarak rikkanásai
mikor összeverődünk
néhányan a keresztútnál
s nekiindultunk a Duna mentén délnek

morajos patkózenével ébresztettük
a harmattal hímzett mezőket
kurjantásaink dörögve
verődtek vissza
a mohos erdők szunnyadó mélyéről

amikor vörösréz-reszeléke helyett
aranypénzeit kezdte szórni ránk a Nap
fűz-sátorba tértünk
enni pihenni majd
pacsirta-riadóra siettünk tovább:

az áltéri berkeket koromszínűre
bűvölő tücsökmuzsika előtt
el kellett érniük
a pogányok elébe
állott seregünk táborát Mohácsnál

Klasszikus május-este Patakon

Mécse imbolygó lángjánál
kertje virágait hímezi gyolcsára
a vár gondos úrnője

a Bodrog-ízű szél a bástyák ormain
apró örvényekké törik szét

öblös pincetorokból tógájuk lebbentve
diákok röppennek a kollégium felé

a Megyer-hegy hűvösödő malomkövével
kései szekér zörög át a tavaszról a nyárba

ezüst fény csordul a gyertyázó
gesztenyefákról

a bibliotéka tölgyfapalcán éjszakára
összebékül zoltár Bacchus és Platón

Tamás Tímea

Érzélgős vakondnóta

mire telik az élet
kire kire
a jóra a rosszra
a semmire a semmire

nyarak telek és őszők
szövetkeznek ellenünk
az Istenek és a Hősök
között valahogy mindig elveszünk

régi szerelmek füstjei fölött
vagy inkább alatt lebegünk
szétszórt önmagunk dallamai
esténként táncolnak nekünk

valami érzélgős dalra
valami keringőt vagy mit
de már nem tudunk beszállni
beszélni is csak alig

a beszéd úgyis akár a kör
magába zár és nem ereszt
hulló csillagok parázslanak
elkésett gondolat felett

vagy az is csak 1 rohadt érzés volt?
jó volna tudni, nem lehet
bagolydal hallatszik éjszaka
madárijesztő szív felett

Romantika

(olaj, vászon, 2017)